Sygnatura akt XII C 2292/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Hanna Ratajczak

Protokolant:Starszy sekretarz sądowy Katarzyna Słup-Ostrawska

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko E. M.

- o zapłatę

I. Powództwo oddala;

II. Kosztami postepowania obciąża powoda i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę3617zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/Hanna Ratajczak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 lipca 2015 roku wniesionym w trybie elektronicznego postępowania upominawczego do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, powód OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) E. M. z siedzibą w Z. kwoty 90.407.81 zł wraz z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia 7 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, zwrotu kosztów sądowych w kwocie 1.131,00 zł, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł oraz zwrotu innych kosztów w kwocie 14, 14 zł tytułem opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności. (k. 3 – 4)

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że źródłem jego roszczenia jest nieuiszczona przez pozwaną należność wynikająca z umowy bankowej kredytu zawartej między pozwanym a pierwotnym wierzycielem (...) Bank Spółka Akcyjna, z którym powód zawarł w dniu 19 grudnia 2014 roku umowę przelewu wierzytelności, w wyniku której bank cedował na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej pomiędzy pozwaną a bankiem. Powód wyjaśnił, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się suma niespłaconej kwoty należności głównej (kapitału) w wysokości 55.200, 95 zł, skapitalizowana kwota odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 35.206, 86 zł obliczona od dnia następującego po dniu rozwiązaniu umowy bankowej do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od kwoty należności głównej 55.200, 95 zł, według ustalonej w umowie stopy procentowej, przy czym odsetki umowne i odsetki karne naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, o których mowa w art. 359 § 2 [1] kodeksu cywilnego, które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 12 % w skali roku. Powód dodał, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 26 maja 2015 roku, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie prawi i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym.(4-7)

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2015 roku, pełnomocnik powoda uzupełniając braki formalne pozwu wskazał, że pozwana w przedmiotowej sprawie jest E. M. będąca osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą firmą Usługi (...). (k.10).

W dniu 24 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 11).

Zarządzeniem z dnia 27 października 2015 roku na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. postanowiono pozostawić w aktach korespondencją dla pozwanej ze skutkiem doręczenia na dzień 22 września 2015 roku. (k. 14)

Wnioskiem z dnia 14 września 2016 roku pozwana, reprezentowana przez fachowego pełnomocnika wniosła o doręczenie ww. nakazu zapłaty wraz z pozwem na adres pełnomocnika pozwanego, gdyż nie został on skutecznie doręczony pozwanej, która zamierza skorzystać z przysługującego pozwanej środka odwoławczego. Uzasadniając swój wniosek pełnomocnik pozwanej podał, że powód wskazał w pozwie nieaktualny adres pozwanej, którym nie jest już ul (...) w Z., ale ul. (...) w Z.. Pełnomocnik pozwanej podał, że pierwotny wierzyciel wiedział o zmianie adresu pozwanej, gdyż pozwana informowała go o tym fakcie pisemnie i to dwukrotnie. Na potwierdzenie swoich twierdzeń pełnomocnik pozwanej załączył dowody w postaci pisma pozwanej z dnia 9 kwietnia 2013 roku, skierowanym do pierwotnego wierzyciela oraz dowód nadania pisma z dnia 9 kwietnia 2013 roku oraz z 14 czerwca 2013 roku. (k. 17-19)

Zarządzeniem z dnia 22 września 2016 roku doręczono pełnomocnikowi pozwanego ww. odpis nakazu zapłaty oraz pozew. (k. 23)

Pismem z dnia 11 października 2016 roku sprzeciw od powyższego nakazu wniosła pozwana, która zaskarżyła go w całości i wniosła o uchylenie nakazu zapłaty, oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego. (k.26)

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, że zawarła przedmiotową umowę kredytową z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A w marcu 2008 roku oraz że zaprzestała całkowicie spłacać wynikające z tej umowy zobowiązania w pierwszym kwartale 2011 roku. Pozwana podniosła w pierwszej kolejności zarzut przedawnienia, wskazując że przyjmując, że roszczenie powoda stało się wymagalne najpóźniej na koniec 2011 roku, to przedawniło się ono najpóźniej na koniec 2014 roku. Pozwana podała także, że powód nie udowodnił w żaden sposób, że bieg terminu przedawnienia nie został przerwany. Nadto pozwana dodała, że powód nie przedstawił żadnego dokumentu na okoliczność daty wymagalności swojego roszczenia, aczkolwiek kwota naliczonych odsetek wskazuje na co najmniej 5-letni okres naliczania. W opinii pozwanej dołączone przez powoda do pozwu dokumenty nie stanowią żadnego dowodu na prawidłowe obliczenie kwoty roszczenia, w szczególności co do wysokości odsetek oraz co do terminu wymagalności. (k. 27)

Postanowieniem z dnia 17 października 2016 roku, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał przedmiotową sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu, Wydziału Gospodarczego. (k. 33)

Zarządzeniem nr (...) Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2016 roku wskazano Wydział XII Cywilny Sądu Okręgowego w Poznaniu jako właściwy do rozpoznania przedmiotowej sprawy. (k. 90)

Sprawę zarejestrowano w tut. Sądzie pod sygnaturą XII C 2292/16.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 marca 2008 roku pozwana (...) M. E. zawarła z (...) Bankiem S.A z siedzibą w K. umowę kredytu nr (...) na zakup pojazdu marki S. (...) 5DR, rok produkcji 2007 w kwocie 100.000 zł. Całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia umowy wynosił 103.092,78 zł, a pozwana była zobowiązana do spłaty kredytu w 72 miesięcznych ratach.

Strony ustalił prawne zabezpieczenie powyższej umowy kredytu w formie przewłaszczenia wyżej wskazanego pojazdu wraz z jednoczesną cesją z praw umowy ubezpieczenia AC pojazdu, odnawialną w całym okresie kredytowania.

W dniu 25 marca 2008 roku pozwana oświadczyła, że w zakresie wszelkich roszczeń (...) Banku S.A o zapłatę, jakie mogą wynikać z wyżej wskazanej umowy kredytu poddaje się egzekucji prowadzonej na podstawie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego, który Bank może wystawić do kwoty 206.185,56 zł i w okresie do dnia 25 marca 2015 roku wystąpić do Sądu o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności. W oświadczeniu zaznaczano, że postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce może być prowadzone pod warunkiem, że nie spłaciła ona w terminie całości lub części przedmiotowego kredytu, a zadłużenie stało się wymagalne w całości lub w części. Powódka oświadczyła ponadto, że poddaje się egzekucji wydania rzeczy stanowiącej przedmiot zastawu przewłaszczenia na zabezpieczenie przedmiotowego kredytu, na podstawie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego w okresie i w warunkach jak wyżej wskazano.

Z uwagi na fakt, że pozwana nie wywiązywał się z postanowień umownych, pismem z dnia 24 czerwca 2011 roku (...) Bank S.A. wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30 –dniowego terminu wypowiedzenia.

Dowód: umowa kredytu nr (...) – k. 105-110, oświadczenie o poddaniu się egzekucji– k. 111, wypowiedzenie umowy kredytu – k. 113

W dniu 10 maja 2013 roku (...) Bank S.A wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), stwierdzając że w jego księgach figuruje wymagalne zadłużenie pozwanej wynikające z przedmiotowej umowy kredytowej. Wskazano, że w związku z brakiem spłaty wszystkich zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy kredytu zadłużenie pozwanej na dzień 10 maja 2013 roku wynosiło 82.885, 31 zł.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2013 roku, sygn., akt(...) Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, Wydział V Gospodarczy nadał klauzulę wykonalności wyżej opisanemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, stwierdzającemu istnienie zobowiązania pozwanej na rzecz (...) Bank S.A z tytułu przedmiotowej umowy kredytu z ograniczeniem jej odpowiedzialności do kwoty 206.185, 56 zł.

Wyżej wskazany bankowy tytuł egzekucyjny opatrzony klauzulą wykonalności stanowił tytuł wykonawczy, na podstawie której Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. B. prowadził postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą akt Km(...)z wniosku (...) Bank S.A. przeciwko pozwanej. Wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji postanowieniem z dnia 16 stycznia 2014 roku, Komornik Sądowy M. B. umorzył to postępowanie egzekucyjne.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny (...) Bank S.A nr (...)- k. 114, postanowienie Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 7 czerwca 2013 roku, sygn. akt.(...) –k.116, postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. B. z dnia 16 stycznia 2014r, sygn.akt(...) – k. 118

W dniu 19 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, przedmiotem której było przeniesienie Portfela Wierzytelności przysługującego zbywcy ((...) Banku S.A) z tytułu zawartych umów kredytu na rzecz nabywcy (powoda). Wierzytelności które zostały przeniesione na powoda wymienione zostały w załączniku nr 1 oraz w załączniku nr 2 do umowy przelewu wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności nr (...) – k. 68-75

Powód skierował do pozwanej pismo z dnia 31 grudnia 2014 roku, w którym poinformował ją o zawarciu z (...) Bank S.A wyżej wskazanej umowy przelewu wierzytelności, wskazując że na dzień 31 grudnia 2014r. zadłużenie pozwanej wynosiło 93.263,26 zł wzywając pozwaną do natychmiastowej spłaty zadłużenia w terminie do 12 stycznia 2015 roku. Powód nie przedstawił jednakże potwierdzenia nadania tego pisma i jego odbioru przez pozwaną.

Dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 31 grudnia 2014 roku – k. 76

Na rozprawie w dniu 18 maja 2017 roku, w związku z nieczytelnością załączników przedmiotowej umowy wierzytelności, Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do nadesłania czytelnego zestawienia wierzytelności znajdujących się w załączniku do tej umowy wierzytelności obejmującej również wierzytelność pozwanej, a zwłaszcza kserokopi wskazującej co zawierają poszczególne kolumny w zestawieniu, albowiem na kserokopiach nie ma nazw poszczególnych kolumn i to w terminie 14 dni pod rygorem ujemnych skutków prawnych. Strona powodowa nie wykonała zobowiązania Sądu.

Podstawę niniejszego rozstrzygnięcia stanowiły prawie wszystkie ***dokumenty*** dołączone do akt niniejszego postępowania, pozwoliły one na ustalenie istotnych faktów. Sąd uznał jednakże za niewiarygodny dokument przedłożony przez stronę powoda w postaci załączników do umowy wierzytelności nr (...) (k. 82-84). W ocenie Sądu te dokumenty nie potwierdzają, że przedmiotowa umowa przeniesienia wierzytelności obejmowała również wierzytelność pozwanej a przede wszystkim trudno poddać weryfikacji poszczególne kwoty. Przedłożone przez stronę powoda załączniki nie wykazują co zawierają poszczególne kolumny w zestawieniach, a nadto pierwsza oraz ostatnia strona tych załączników (k. 82 i 84) nie została zatytułowana, tym samym trudno stwierdzić czy stanowią one załączniki do przedmiotowej umowy wierzytelności. W konsekwencji powyższego Sąd ustalił, że strona powoda nie udowodniła, że stała się nabywcą wierzytelności pozwanej.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód, by uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie winien uzasadnić swoje roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. W pierwszej kolejności zobowiązany był do wskazania, że skutecznie nabył wierzytelność pierwotnego wierzyciela w stosunku do pozwanej, by następnie wykazać, że prawidłowo obliczył dochodzoną pozwem kwotę.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo Bankowe (tekst jedn. Dz. U. 2016r., poz. 1988) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Stosownie do art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei § 2 art. 509 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela - co zostało wskazane wprost w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r (I CKN 379/00).

W nieniejszej sprawie bezsporne było, że pozwana zawarła z (...) Bank S.A umowę kredytu nr (...) na zakup pojazdu samochodowego, a łączna wysokość tego kredytu na dzień zawarcia umowy wyniosła 103.092,78 zł. Nie budziło również wątpliwości Sądu, że powód zawarł w dniu 19 grudnia 2014 roku z (...) Bank S.A.
z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności.

W przedmiotowej sprawie na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że przedmiotowa umowa wierzytelności obejmowała również i wierzytelność pozwanej przysługującej (...) Bank S.A z siedzibą w W.. Innymi słowy powód, by wykazać swoją legitymację do występowania w niniejszym procesie w charakterze powoda winien więc udowodnić, że uprawnienie do dochodzenia powyższej należności skutecznie na niego przeszło.

Jak wynika z lektury przedłożonych przez stronę powodową dokumentów – w szczególności umowy cesji wierzytelności nr (...) oraz z załączników do umowy wierzytelności – powód nie wykazał aby w skutek umowy zawartej z (...) Bank S.A stał się wierzycielem pozwanej . W dokumencie zawartym na karcie akt - 82 wyszczególniono wprawdzie wierzytelność pozwanej - (...) E. M., jednakże wątpliwości pozostawiają pozostałe elementy tego dokumentu. W pierwszej kolejności wskazać bowiem należy, że kolumny zawierające różne zestawienia nie są nazwane. Sąd tym samym nie może się domyślać, czy przedstawiają one numery umów kredytu oraz daty ich zawarcia, czy też kwoty należnych wierzytelności oraz kwoty przysługujących odsetek. Podkreślenia wymaga również fakt, że dokumenty zawarte na karcie akt 82 oraz 84 nie zostały zatytułowane, tym samym Sąd nie ma pewności, że stanowią one załączniki do przedmiotowej umowy cesji wierzytelności z nr (...). Ponadto Sąd na rozprawie w dniu 18 maja 2017r. zobowiązał stronę powodową do przesłania czytelnych dokumentów zawierających zestawienia wierzytelności, w tym wierzytelność pozwanej. Powód nie wykonał zobowiązania Sądu i to pod zastrzeżonym rygorem ujemnych skutków procesowych. W konsekwencji powyższego na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów Sąd uznał, że powód nie wykazał aby nabył wierzytelności w stosunku do pozwanej .

Jednocześnie Sąd zaznacza, że dokumenty związane ze cesją wierzytelności i załączniki potwierdzające zbycie konkretnych wierzytelności mają szczególnie doniosły charakter i powinny być sporządzane z największą starannością. Całkowicie niedopuszczalną jest sytuacja, w której z umowy przeniesienia wierzytelności i ze spisu wierzytelności nie wynika jednoznacznie, która wierzytelność została zbyta. Okoliczność cesji wierzytelności nie może być domniemana, lecz poparta odpowiednimi dokumentami.

Podkreślić w tym miejscu należy, że ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 509 k.c., w tym i dotykających zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, spoczywał na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne, zgodnie z art. 6 k.c. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W doktrynie oraz judykaturze zgodnie przyjmuje się, że istnieją dwa aspekty pojęcia ciężaru dowodu, a mianowicie procesowy dotyczący powinności stron procesu cywilnego w zakresie przedstawiania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy wynikający z treści art. 3 i art. 232 k.p.c. oraz aspekt materialnoprawny dotyczący negatywnych skutków związanych, w myśl przepisów prawa cywilnego, z nieudowodnieniem przez stronę faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Konsekwencją niewykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia sprawy. W związku z tym strona, która nie udowodniła przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym
i efektywnym działaniem. Strony obowiązane są przedstawiać dowody na potwierdzenie każdego z dokładnie określonych, wymagających udowodnienia faktów, z których wywodzą swoje żądania lub inne skutki prawne. W procesie cywilnym zawsze zachodzi związek między tym, co strona twierdzi, a tym jakie okoliczności faktyczne może i w ostatecznym wyniku musi udowodnić stosownie do zasad funkcjonujących w danym systemie prawa procesowego (por. K. Piasecki „Rozkład ciężaru dowodu w sprawach cywilnych z elementem zagranicznym" Nowe Prawo 1980r. nr 7-8 str.65).

W niniejszej sprawie powód na potwierdzenie przelewu wierzytelności przedłożył również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 26 czerwca 2015 roku. Zgodnie z art. 194 ust. 1 u.f.i. 1 księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania

oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Zgodnie natomiast z ust. 2 tegoż artykułu moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. W związku z powyższym wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w rozumieniu przepisów procedury cywilnej nie mają jednak mocy dokumentu urzędowego, a jedynie stanowią dokument prywatny z art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Wyciąg z ksiąg rachunkowych potwierdza zatem fakt zaistnienia cesji wierzytelności, natomiast nie stanowi dowodu na skuteczność tej cesji oraz istnienia
i wysokości nabytej wierzytelności. Dowód z dokumentu prywatnego może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c., tak słusznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 września 2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100). Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi
z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Sąd Okręgowy przyjmuje, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. (tak słusznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, Lex 1375500).

Mając na uwadze wyżej przedstawione rozważania, Sąd uznał że strona powodowa nie udowodniła faktów, z których mogłaby wyciągnąć korzystne dla siebie skutki prawne oraz nie przedstawiła ona wiarygodnych dokumentów, które potwierdziłyby że nabyła skutecznie wierzytelność pozwanej. W konsekwencji powyższego, żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie i zostało oddalone – ***o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.***

Na marginesie Sąd wskazuje, iż z uwagi na fakt, że powód nie wykazał, że nabył wierzytelność pozwanej na mocy przedmiotowej umowy przelewu wierzytelności, dlatego też bezcelowym stało się badanie podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym storna przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw celowej obrony (koszty procesu). W związku z powyższym w ***pkt sentencji II wyroku*** Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Wysokość tego wynagrodzenia w kwocie 3.600 zł Sąd ustalił w oparciu o § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349 ze zm.). Dodatkowo do kosztów zastępstwa procesowego Sąd zaliczył 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Hanna Ratajczak